

**Ultimele ecouri
ale tradițiilor din Brăila**

» Pagina 8

OBIECTIV
Junior

Anul 3, Nr 8, Ianuarie 2026
Editat de SC DOUBLE P MEDIA SRL și Forumul Tinerilor
din România - Brăila ISSN 3120-0060 ISSN-L 3120-0060

**Streetwear-ul tinerilor
brăileni: când strada
devine podium**

» Pagina 3

“Un înger de Crăciun” - povestea solidarității fără sfârșit

Galaxy A54 5G

• aflată la cea de-a opta ediție, campania „Un înger de Crăciun” a demonstrat din nou că forța unei comunități stă în capacitatea de a dăruie • Cotidianul „OBIECTIV – Vocea Brăilei”, alături de Asociația „Pentru Adevăr” și de „spiridușii” de la Forumul Tinerilor România-Brăila, au mobilizat zeci de „îngeri” care au răspuns apelului • nici în acest an, cei care i-au scris lui Moș Crăciun nu au rămas cu vreo dorință neîmplinită » Pagina 2

“Un înger de Crăciun” - povestea solidarității fără sfârșit

• aflată la cea de-a opta ediție, campania „Un înger de Crăciun” a demonstrat din nou că forța unei comunități stă în capacitatea de a dăruia • Cotidianul „OBIECTIV – Vocea Brăilei”, alături de Asociația „Pentru Adevăr” și de „spiridușii” de la Forumul Tinerilor România-Brăila, au mobilizat zeci de „îngeri” care au răspuns apelului • nici în acest an, cei care i-au scris lui Moș Crăciun nu au rămas cu vreo dorință neîmplinită

Silvia PREDA

În municipiul și județul Brăila magia sărbătorilor nu a venit din cifre, ci din gesturi concrete. Bilanțul celei de-a opta ediții a campaniei „Un înger de Crăciun” este unul al speranței: 52 de scrisori primite la redacție s-au materializat în cadouri pentru 129 de copii care, altfel, ar fi privit sărbătorile cu tristețe. De la jucării și dulciuri până la rechizite, cărți și haine, Moș Crăciun a îndeplinit toate dorințele, impresionat de sinceritatea și modestia micuților și, în special, de greutatea prin care trec la vârste atât de fragede.

„Îți scriu cu speranța că vei citi scrisoarea mea. Anul acesta a fost foarte greu pentru mine și familia mea. Acum câțiva ani casa noastră a luat foc, dar părinții mei au muncit foarte mult și cu multă greutate au reușit să construiască o casuță în care locuim acum cu toții. Nu avem bani de mâncare, de haine, nu mai zic de o jucărie...”, scrie o fetiță de doar 6 ani.

„Locuiesc împreună cu părinții într-o camera mică, într-o casă veche de la marginea satului. Deși mama și tata fac tot ce pot, muncesc cu ziua prin sat și se zbat neîncetat, masa rămâne săracă, iar grijile cresc. De multe ori am plecat la școală fără pachetul, prefăcându-mă că nu-mi este foame, doar ca să nu-i întristez pe ai mei”, este povestea tulburătoare a unui băiețel de 6 ani.

„Ti-aș povesti de mii de ori cum în casa noastră lipsa posibilităților nu ne fură speranța, cum părinții mei sunt supereroii care țin lumea întreagă pe umeri doar cu dragostea lor. Eu am o dorință care miroase a cerneală și povești: mi-aș dori cărți, cărți multe, care să-mi crească aripi crescute din cuvinte. Cu inima curată și ochii spre cer, un copil care crede în magie și în puterea lecturii”, scrie atât de frumos o fetiță pasionată de universul literelor.

Pentru toți acești copii, întâlnirea cu Moș Crăciun a fost o explozie de emoție și bucurie, încrederea că speranțele lor nu sunt în zadar, că oameni buni se gândesc la ei.

Caravana Magiei. De la redacție direct în inima comunității

Efortul logistic a fost unul impresionant. Ca în fiecare an, o echipă dedicată de „spiriduși” a transformat redacția într-un centru de comandă al binelui. Caravana darurilor a poposit la Școala Gimnazială „Salcia Tudor”, Grădinița „Cuza”, Școala Gimnazială „Traian” și Școala „Anton Pann”.

„Fiecare cadou distribuit a adus zâmbete și lacrimi de bucurie. Este minunat să vezi cum un gest simplu poate face o diferență atât de mare în viața unui copil”, a declarat Gabriel Ion, președintele Forumului

Tinerilor din România-Brăila, subliniind impactul emoțional al campaniei.

O lecție de umanitate fără culoare politică

„Un înger de Crăciun” a devenit de-a lungul anilor un manifest al solidarității brăilene. Dincolo de implicarea cititorilor ziarului „OBIECTIV – Vocea Brăilei”, campania a unit forțele administrației locale și ale mediului de afaceri, demonstrând că grija față de cei vulnerabili nu are culoare politică, ci doar un scop comun: binele. Pentru mulți dintre acești copii care provin din medii vulnerabile, vizita Moșului a fost o surpriză care le-a adus zâmbete largi și emoții greu de descris în cuvinte.

Organizatorii au ținut să transmită un mesaj de recunoștință tuturor celor implicați: **“Campania noastră demonstrează că bunătatea nu cunoaște limite. Este o lecție de umanitate pe care o învățăm în fiecare an. Am fost impresionați de consecvența cu care „îngerii” revin în fiecare an, cu aceeași bucurie de a fi alături de copiii mai puțin norocoși. Ne înclinăm în fața celor care au ales să fie „îngeri” pentru că fiecare copil merită să primească un cadou de Crăciun!”**

Lista Recunoștinței

Succesul acestei ediții se datorează unui număr impresionant de oameni cu suflet mare (peste

50 de persoane care au „adoptat” scrisori), dar și unor parteneri de cursă lungă. Cei care au susținut misiunea lui Moș Crăciun sunt: Cezar Pitulice (donație 1.000 lei), Alexandra-Roxana Ceoraru (donație 400 lei), Laurențiu-Georgian Cioacă (donație 1.000 lei), anonim (donație 100 lei), Iulia și Nicoleta Rizea, Mariana Mircea, Rodica Popa, Ioana Badin, Daniela Lepădatu, Atena Bondoc, Vali Negoită, Raluca Manole, Flori Anghel, Alexandra Pîrlitu, Cristina Gheorghită, Elena Calu, Steluța Tătaru, Doina Satnoianu, Ani Cășaru, Raluca Răileanu, Daniela Dascălu, Valentin Iorgulescu (donație 100 lei), Oana Boca, Viorel Brebenel, Emilia Mocanu, Laura Mircea, Liliana Trica, Ana Kirilov, Anișoara Radu, Monica Tănase, Bianca Georgescu, Gabriela Bucov. Vă mulțumim!

Politica binelui

Ca în fiecare an, liderii administrației locale, dar și președintele Camerei de Comerț a Brăilei, au fost alături de această campanie. Le mulțumim primarului Marian Dragomir, președintelui CJ Francisk Chiriac, vicepreședinților CJ, Aparatului de Specialitate al Consiliului Județean, consilierilor județeni ai PSD, Prefectului Județului, Iulian Timofei, colectivului Instituției Prefectului, Organizației de Femei PSD, în frunte cu deputatul PSD Doinița Ciocan, Danei Rădulescu – consilier municipal

AUR, Președintelui CCIA – Ștefan Fusea.

Salutăm participarea angajaților S.C. TERMHIDRO SRL care, în premieră, s-au alăturat campaniei noastre, impresionați de dorințele modeste ale copiilor. Totodată, a participat la cadouri și Selgros. De asemenea, ne-au fost de mare ajutor și cadrele didactice de la școlile partenere, care au facilitat întâlnirea Moșului cu micuții. Mulțumim „spiridușilor” pentru energia și veselia lor, pentru timpul dedicat campaniei noastre și pentru că au făcut echipă cu noi, ca de fiecare dată: Răzvan Cernat, Mihăiță Miron, Cosmin Pîrlitu, Dragoș Chersunaru, Alex Stupariu, Alex Moșneagu, Lucka Radu, Alex Popoacă și Mihai Văju.

Promisiunea de a continua

Ediția a opta se încheie cu un final fericit pentru fiecare scrisoare, dar povestea nu se oprește aici. Organizatorii, „Obiectiv – Vocea Brăilei” și Asociația „Pentru Adevăr”, împreună cu voluntarii de la Forumul Tinerilor, promet că vor reveni și anul viitor. Într-o lume care are nevoie de repere, „Un înger de Crăciun” rămâne dovada vie că, atunci când ne unim forțele, putem transforma realitatea tristă într-o poveste cu final fericit.

Vă mulțumim, dragi „îngeri”! Sărbători binecuvântate tuturor!

Streetwear-ul tinerilor brăileni: când strada devine podium

Marian Cristian VERNESCU

„Fii tu însuși, chiar dacă lumea nu te înțelege” – motto-ul care definește stilul urban al tinerilor din Brăila.

În ultimele decenii, moda nu mai este doar despre haine și accesorii. Pentru adolescenții și tinerii din Brăila, streetwear-ul a devenit o formă de exprimare, o declarație de personalitate și un mod de a fi vizibil într-un oraș unde fiecare outfit spune o poveste. Nu este vorba doar de a arăta bine, ci de a transmite cine ești, ce valori ai și ce pasiuni urmezi. În centrul acestei mișcări se află străzile, parcurile și cafenelele orașului, transformate în adevărate podiumuri improvizate.

Moda urbană: mai mult decât haine Streetwear-ul reprezintă limbajul vizual al adolescenților. Fiecare tricou, hanorac, geacă oversized, pantalon cargo sau sneaker statement comunică ceva. Culoarele, imprimeurile și accesoriiile nu sunt alese întâmplător: ele reflectă gusturile muzicale, personalitatea și starea emoțională. Stilul urban din Brăila surprinde prin diversitate – de la hanorace pastel la sneakers colorate, de la outfit-uri inspirate de cultura skate la combinații grunge și minimaliste. Adolescenții nu doar poartă haine; ei creează povești vizuale. De exemplu, o combinație între o geacă vintage, tricou cu logo și pantaloni largi poate spune despre curajul de a fi diferit, în timp ce sneakers-urile rare sau edițiile limitate devin simboluri de statut și originalitate.

Locurile preferate: podiumul stradal al Brăilei Tinerii au ales anumite locuri din oraș pentru a-și expune stilul și a interacționa cu comunitatea. Printre acestea se numără:

- Parcul Monument: un loc unde grupurile de prieteni se întâlnesc pentru mini shootinguri, schimb de ide Faleza Dunării: locul perfect pentru poze cu peisajul în fundal, unde outfiturile capătă o notă estetică aparte. Pulovere tricotate, rucsacuri mici și sneakers albi oversized sunt foarte populare aici.

- Cafenele și terase: nu doar pentru socializare, ci și pentru a fi văzuți. Outfit-urile sunt atent alese pentru a impresiona și pentru a genera conversații, reflectând personalitatea fiecărui tânăr.

Aceste locuri devin adevărate puncte de întâlnire, unde streetwear-ul este nu doar un stil vestimentar, ci și o formă de interacțiune socială.

DIY și personalizare: haine care spun o poveste Una dintre caracteristicile definitorii ale streetwear-ului brăilean este DIY-ul. Adolescenții personalizează hainele pentru a le face unice și pentru a-și exprima identitatea:

- Tricourile simple sunt transformate cu patch-

uri, citate sau desene manuale.

- Blugii vechi sunt brodați, pictați sau decupați pentru un efect original.

- Hanoracele primesc imprimeuri sau scrisuri inspirate de muzică, filme sau personaje preferate.

Acest proces nu doar că dă unicitate, dar le oferă tinerilor libertatea de a-și arăta creativitatea și curajul de a fi diferiți.

Sneakers și accesorii statement Sneakers-urile sunt vedetele streetwear-ului brăilean. Modelele rare și edițiile limitate dispar rapid din magazine, iar tinerii le caută cu pasiune. Accesoriiile – bandane, șepci retro, coliere supradimensionate, rucsacuri funky sau ceasuri colorate – completează outfit-ul și îi fac pe tineri să iasă în evidență. Chiar și detalii mici, precum șosete cu imprimeuri sau bretele, pot transforma o ținută banală într-un statement de stil.

Social media: catalizatorul trendurilor TikTok, Instagram și YouTube nu sunt doar surse de inspirație, ci platforme unde streetwear-ul prinde viață. Challenge-urile vestimentare, clipurile creative și lookbook-urile virtuale devin virale, motivând tinerii să experimenteze. Hashtaguri precum #StreetStyleBraila sau #UrbanVibesBraila conectează adolescenții și le permit să-și prezinte creativitatea publicului larg.

Moda ca formă de identitate și libertate Streetwear-ul nu este doar despre haine. Este despre atitudine, curaj și autenticitate. Modul în care tinerii se mișcă, zâmbesc sau interacționează cu ceilalți completează outfit-ul, transformând fiecare apariție într-o declarație de stil. Într-o epocă în care presiunile sociale și comparațiile online sunt constante, streetwear-ul devine un spațiu de libertate: un loc în care tinerii pot fi ei înșiși, fără teama de judecată.

Sustenabilitate și responsabilitate Moda urbană nu este doar estetică, ci și responsabilă. Mulți adolescenți brăileni preferă să cumpere haine second-hand sau să le transforme, reducând impactul asupra mediului. Această abordare combină creativitatea cu responsabilitatea, demonstrând că streetwear-ul poate fi și sustenabil.

Concluzie Streetwear-ul tinerilor din Brăila este mai mult decât un trend – este o cultură vizuală, o formă de exprimare și un mod de a construi comunități. Prin outfit-uri atent alese, personalizate și asumate, tinerii își declară identitatea și creează un spațiu unde creativitatea și autenticitatea sunt la putere. Parcurile, faleza și cafenelele devin podiumuri urbane, iar motto-ul „Fii tu însuși, chiar dacă lumea nu te înțelege” le definește fiecare apariție. Străzile Brăilei vorbesc prin hainele adolescenților: curaj, stil și libertate.

Tinerii și presiunea de a “reuși” - între mit și realitate

Maria Cătălina TUDORACHE

Gabriel Florinel ION

Ni se spune că viața are un calendar. Că tinerii trebuie să aibă totul planificat: carieră stabilă, relații „corecte”, bani, independență și certitudinea că știu cine sunt și încotro merg. Dacă nu sunt „gata” la timp, pare că ceva nu e în regulă. Dar realitatea este alta: majoritatea nu sunt gata, nici măcar aproape. Ne pierdem, ne ridicăm, ne schimbăm, ne lovim de obstacole și ne întrebăm constant dacă suntem suficient de buni.

Presiunea vine din toate direcțiile. Din partea părinților, care ne iubesc dar exprimă asta prin comparații și așteptări. Din partea profesorilor, care cer performanță și drumuri deja trasate. Și mai ales din interior, din vocea critică ce ne spune că nu suntem suficienți, că am pierdut timpul, că progresul nostru nu e în regulă.

Viața nu poate fi forțată sau grăbită. Este ca o floare care crește atunci când nu o constrângi. Drumul nostru capătă sens în momentele de singurătate și frică, în nopțile în care simți că totul e degeaba, în zilele în care te pierzi și te cauți din nou. Fiecare clipă de neîncredere, fiecare decizie greșită, fiecare întoarcere la ceea ce ai fost sunt pași necesari pentru a înțelege cine ești și pentru a înflori la timpul tău.

A nu ști încă ce vrei nu este un eșec. Este dovada că accepți că nu există un termen limită pentru fericire sau succes. Înveți să te privești așa cum ești: incomplet, vulnerabil, confuz și totuși viu, împlinit în felul tău unic. Este greu să accepți asta, mai ales când totul în jur pare să funcționeze și tu te simți în urmă. Dar exact în aceste momente îți găsești adevărata valoare.

Când vei privi înapoi, nu vei măsura viața prin ce ai realizat într-un timp impus de alții, ci prin momentele în care ai avut curajul să trăiești, să greșești, să riști și să pierzi, dar să mergi mai departe. Aceste momente sunt cele care te formează, îți dau rădăcini puternice și te fac să înflorești atunci când nu te aștepți.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Succesul nu are vârstă și nu are un termen limită. Presiunea de a reuși rapid este doar un mit cultural. Adevărata reușită este să ai curajul să fii tu însuși și să mergi mai departe chiar și atunci când nu știi ce urmează.

Libertate cu teamă - realitatea fetelor în spațiul public

Maria Amalia SPÂNU

Pentru multe fete, drumul spre casă sau spre școală nu este doar o plimbare obișnuită, ci o experiență încărcată de tensiune. Priviri insistente, claxoane, comentarii aruncate la întâmplare, străzi întunecate sau pustii transformă mersul pe jos într-o luptă nevăzută. Libertatea de a circula devine o libertate cu teamă, o libertate care cere mereu vigilență.

Statisticile arată dimensiunea problemei: majoritatea femeilor evită anumite zone din oraș, multe își schimbă traseul în funcție de iluminat sau de cât de populată este strada, iar unele renunță complet la activitățile de seară. Teama devine un companion constant, un filtru prin care se organizează fiecare pas.

Această frică nu este doar un detaliu al vieții cotidiene, ci o realitate care modelează comportamente, limitează alegeri și afectează încrederea. Adolescente își planifică drumurile cu atenție, își aleg hainele pentru a nu atrage atenția, își caută companioni pentru a nu fi singure. Libertatea de mișcare, care ar trebui să fie un drept firesc, se transformă într-un calcul permanent al riscului.

În alte orașe ale lumii, au apărut soluții interesante. În Paris, aplicațiile mobile permit semnalarea în timp real a zonelor unde au loc incidente, iar autoritățile intervin mai rapid. În Tokyo, unele trenuri au vagoane dedicate femeilor, pentru a reduce riscul de hărțuire. În Barcelona, „rutele sigure” sunt marcate digital, cu trasee bine iluminate și monitorizate. Astfel de inițiative arată că tehnologia și comunitatea pot lucra împreună pentru a reda fetelor libertatea de a se mișca fără teamă.

Libertatea nu ar trebui să fie negociată cu frica. Străzile trebuie să fie spații sigure pentru toți, iar schimbarea începe atunci când recunoaștem problema și acționăm pentru a o rezolva. Fiecare fată are dreptul să ajungă acasă liniștită, fără să simtă că fiecare pas este o provocare.

Statul promite excelență, dar nu o sprijină: elevii performanți, pe cont propriu

Maria Amalia SPÂNU

De ani buni, discursul oficial al Ministerului Educației vorbește despre susținerea excelenței ca despre o prioritate națională. În realitate, însă, elevii cu rezultate de top sunt lăsați să se descurce singuri atunci când vine vorba de burse și sprijin financiar. Paradoxul este vizibil: statul proclamă excelența, dar o limitează prin criterii rigide și procente reci, transformând promisiunea într-un slogan gol.

Ministrul Educației, Daniel David, a anunțat recent modificarea sistemului bursei: vor exista doar două categorii – burse sociale și burse de merit. Bursele de merit vor fi acordate doar pentru 15% dintre elevii din fiecare clasă, cu condiția unei medii minime de 9,00. Imaginea devine absurdă: un elev cu media 9,00 primește bursă, iar altul cu 9,80 rămâne pe dinafară, doar pentru că procentul maxim a fost atins. În anul școlar 2024-2025 procentul era de 30%. Întrebarea care planează este: câți vor mai rămâne eligibili anul viitor? 10%? 5%?

Justificarea oficială este „nesustenabilitatea” financiară. Bugetul burselor ar fi devenit o povară pentru stat, iar soluția găsită este reducerea drastică a numărului de beneficiari. Ca gest simbolic, ministrul a anunțat că va renunța la 25% din salariul său lunar pentru a sprijini câțiva elevi. Dar simbolurile nu țin loc de politici reale și nu pot compensa lipsa unui sistem corect și sustenabil.

Mai mult, bursele vor fi acordate doar „pentru timpul în care elevii se află la școală”, ceea ce exclude sprijinul financiar în vacanțe sau perioadele de pregătire individuală. Practic, elevii performanți sunt sprijiniți doar pe hârtie, nu și în realitatea lor de zi cu zi.

Elevii care muncesc pentru rezultate de top resimt direct aceste schimbări. Mulți își pierd motivația, simțind că munca lor nu este recunoscută. În clasele mai competitive, elevii sunt dezavantajați față de colegii din clase mai slabe, deși au rezultate similare sau chiar mai bune. Frustrarea crește, iar excelența devine un criteriu arbitrar, nu un ideal susținut.

În alte țări europene, bursele de merit nu sunt limitate procentual, ci acordate tuturor elevilor care ating un prag de performanță. În Finlanda, de exemplu, accentul nu cade pe „câți primesc”, ci pe „cine merită”, iar sprijinul financiar este completat de programe de mentorat și resurse educaționale gratuite. Această abordare motivează elevii și creează un mediu în care excelența este cu adevărat susținută.

În România, însă, excelența riscă să devină un slogan gol. Elevii performanți sunt transformați în statistici, iar munca lor este redusă la procente. În loc să fie sprijiniți, sunt puși să concureze pentru un loc limitat la bursă, ca și cum performanța ar fi un privilegiu rar, nu un drept recunoscut.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Excelența nu ar trebui să fie un privilegiu limitat de procente, ci un drept recunoscut și sprijinit. Elevii performanți nu au nevoie doar de aplauze și discursuri, ci de politici reale, sustenabile și corecte. Până atunci, promisiunile statului riscă să rămână doar vorbe goale, iar cei care muncesc pentru rezultate de top vor continua să fie pe cont propriu.

Perfecțiunea nu există. Imperfecțiunile tale spun povestea ta

Maria Cătălina TUDORACHE

Gabriel Florinel ION

În adolescență, oglinda devine mai mult decât un obiect banal. Ea se transformă într-un test zilnic, într-un loc unde nu mai cauți doar chipul tău, ci dovada că ești „destul”. Într-o lume dominată de imagini perfecte pe internet și de presiunea constantă a comparațiilor, mulți tineri ajung să creadă că valoarea lor se măsoară în kilograme, în note sau în numărul de aprecieri primite pe rețelele sociale.

Noaptea, lumina telefonului devine reflectorul unei scene pe care nu ai cerut-o, dar pe care o joci zilnic. Fetele își fac fotografii de zeci de ori, doar pentru a le șterge imediat, conștiente că nu arată suficient de bine. Băieții cred că masculinitatea se reduce la mușchi și aroganță, ignorând faptul că adevărata putere stă în caracter și bunătate. În spatele acestor gesturi se ascunde o frică profundă: teama de a nu fi acceptat.

Încă din copilărie, mulți dintre noi am auzit întrebări care ne-au rămas întipărite: „De ce nu ai luat și tu nota mare?”, „El cum a putut și tu nu?”. Adolescența le transformă în alte dileme: „De ce nu arăți ca ei?”, „Ce e în neregulă cu mine?”. Societatea ne vinde iluzia că frumusețea și perfecțiunea sunt biletele de intrare într-un grup, într-o lume unde toți par impecabili. Dar realitatea este că nimeni nu trăiește fără nesiguranțe.

Perfecțiunea este un mit obositor. Este dureros să te judeci în fiecare dimineață și să simți că orice imperfecțiune te face mai puțin valoros. Mulți tineri ajung să se ascundă în haine largi, să evite experiențe noi sau să muncească până la epuizare doar pentru a simți că sunt „în rând”. Însă frumusețea reală nu se găsește în oglindă și nici în like-uri. Ea se află în felul în care râzi atunci când nimeni nu te vede, în modul în care îți susții prietenii, în curajul de a fi vulnerabil chiar și atunci când îți este teamă.

Imperfecțiunile nu sunt defecte. Ele sunt semnele unicității tale, poveștile care te fac diferit, lecțiile care te formează. Nimeni nu știe câte nopți ai plâns în tăcere sau câte momente ai ascuns sub un zâmbet. Dar fiecare pas pe care îl faci, chiar și atunci când îți este greu, dovedește că ești mai puternic decât crezi.

Când începi să vezi frumusețea în tine, descoperi că lumea din jur capătă alte culori. Nu mai privești oamenii ca pe rivali, ci ca pe oglinzi propriilor lor lupte. Nu îți mai ceri scuze pentru cine ești, pentru felul în care arăți sau pentru modul în care trăiești. Cineva, undeva, are nevoie de tine exact așa cum ești: imperfect, dar autentic.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Nu te mai măsoară după alții. Perfecțiunea e o iluzie, dar imperfecțiunile tale sunt reale și sunt cele care îți dau puterea să strălucești.

Voluntariatul care a schimbat Brăila - energia tinerilor și puterea comunității

Larisa Nicoleta VLASIE
Răzvan Ionuț CERNAT

Voluntariatul nu mai este doar un gest frumos, ci o forță care transformă orașe. În Brăila, această forță are un nume: Federația Forumul Tinerilor din România (FTR). În ultimii ani, impactul pe

**FORUMUL
TINERILOR
DIN ROMÂNIA**

care l-a avut în comunitate a fost total – vizibil în zâmbetele copiilor, în proiectele care au crescut, în oamenii care au prins curaj să creadă că schimbarea este posibilă.

S-au adunat sute de mii de ore de voluntariat, oferite de mii de tineri care au ales să își pună energia în slujba comunității. Au fost organizate evenimente care au adus bucurie pentru zeci de mii de copii, părinți, buni și membri ai comunității brăilene, au fost împărțite zeci de mii de cadouri, au fost create spații unde ideile au prins viață și unde tinerii au descoperit că pot fi lideri.

De 1 lunie, Brăila a devenit un oraș al copilăriei, cu activități și surprize pentru sute de copii din medii vulnerabile. La Școala de Vară, sute de ateliere gratuite au deschis drumuri noi pentru tineri, oferindu-le șansa să învețe, să se exprime și să își descopere pasiunile. În cadrul Brăila Youth Hub, ideile au fost puse în practică, iar comunitatea a devenit mai puternică. Iar la Gala de Excelență a Comunității Brăilene, implicarea a fost recunoscută și celebrată, transformând voluntariatul într-un motiv de mândrie colectivă.

Impactul nu se măsoară doar în cifre, ci în povești. În copilul care a primit primul lui cadou, în adolescentul care și-a descoperit vocația organizând un proiect, în părinții care au văzut cum comunitatea se ridică, în bunicii care au simțit că nu sunt uitați. Brăila a fost martora unei transformări: dintr-un oraș obișnuit, într-un loc unde tinerii au arătat că pot fi motorul schimbării.

Voluntariatul nu este un sacrificiu, ci o investiție. Este dovada că atunci când tinerii se implică, comunitatea crește odată cu ei. În Brăila, FTR a arătat că implicarea nu este doar un trend, ci o revoluție tăcută, dar puternică. O revoluție care a schimbat viața, a construit punți și a lăsat o amprentă ce nu poate fi ștearsă.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Brăila este exemplul viu că voluntariatul poate schimba totul. Este dovada că energia unei generații poate transforma un oraș. Și dacă aici s-a putut, oriunde se poate. Alegerea este a ta: să privești sau să faci parte din schimbare.

Când tăcerea devine prea zgomotoasă

Maria Amalia SPÂNU
Gabriel Florinel ION

Statisticile ne arată cifre reci: o treime dintre liceeni și aproape un sfert dintre gimnaziști petrec peste cinci ore pe TikTok într-o zi obișnuită. Alți peste 30% stau între două și trei ore. Rețelele sociale au devenit un barometru al apartenenței, un spațiu unde prietenia se măsoară în reacții și vizualizări. Dar dincolo de aceste cifre, există o realitate pe care niciun sondaj nu o poate surprinde: tăcerea dintre prieteni, tăcerea din suflet, tăcerea care apasă mai tare decât orice zgomot.

Un simplu „Hei, ești bine?” poate sparge zidul invizibil al singurătății mai mult decât orele nesfârșite de scroll. Prietenii adevărați nu au nevoie de filtre sau de postări comune pentru a vedea durerea ascunsă. Ei știu să citească liniștea, să distingă între o tăcere vindecătoare și una care ascunde un strigăt.

Tăcerea digitală nu este liniște. Este un zgomot interior, o acumulare de frici: teama de eșec, anxietatea de a nu fi suficient, presiunea de a arăta mereu „bine”. Și totuși, ea poate fi demolată printr-un gest de empatie, printr-un „nu ești singur” spus la momentul potrivit. Prietenia autentică nu se construiește din like-uri, ci din prezență, ascultare și timp real împreună.

Dar nu este doar despre ceilalți. Este și despre noi înșine. Cât de des ne permitem să simțim cu adevărat? Cât de des ne ascultăm gândurile fără frică sau rușine? Tăcerea poate fi vindecătoare atunci când o acceptăm, dar devine violentă atunci când o ignorăm. Ea se transformă într-un ecou care nu poate fi suprimat, într-o prezență apăsătoare ce caută validări externe.

Ceva interesant

Psihologii au descoperit un fenomen numit „paradoxul tăcerii digitale”: cu cât petrecem mai mult timp pe rețelele sociale, cu atât ne simțim mai singuri. Deși suntem conectați permanent, creierul nostru nu percepe interacțiunile virtuale ca pe relații reale. Studiile arată că un simplu contact față în față, chiar și de câteva minute, are un impact pozitiv asupra stării emoționale mult mai mare decât orele petrecute online.

Mai mult, există cercetări care arată că pauzele de tăcere – momentele în care alegem să stăm fără telefon, fără muzică, fără notificări – pot reduce nivelul de stres și pot îmbunătăți memoria. Tăcerea, atunci când este recunoscută și acceptată, devine un spațiu de reflecție și de vindecare.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Tăcerea nu este doar lipsa cuvintelor. Ea poate fi un strigăt ascuns sau o liniște vindecătoare. Depinde de noi să îi dăm sens, să o transformăm în prezență și în legături reale. Atunci când alegem să fim atenți la ceilalți și la noi înșine, tăcerea încetează să fie zgomotoasă și devine un loc de creștere.

Conștiința morală: de ce știm ce e bine, dar totuși facem opusul?

Maria Amalia SPÂNU
Gabriel Florinel ION

Ai trăit vreodată momentul acela ciudat în care îți spui: „Nu e bine ceea ce fac... știu asta” și totuși continui? Nu ești singur. Este o experiență universală, atât de comună încât psihologii au petrecut decenii încercând să o explice.

Conștiința morală funcționează ca o busolă internă, ca un GPS care îți arată direcția corectă. Dar, la fel ca un GPS real, poate fi ignorată atunci când emoțiile, impulsurile sau instinctele îți șoptesc altceva. Ce știm că e bine se ciocnește adesea de ceea ce simțim în momentul respectiv.

Cercetătorii de la American Psychological Association descriu fenomenul „hot-cold empathy gap”: atunci când suntem calmi, gândim rațional și logic. Dar în momente de anxietate, furie sau rușine, creierul trece pe modul „supraviețuire rapidă” – fight or flight – iar vocea morală devine un zgomot de fundal. Așa ajungem să mințim pentru a evita o ceartă, să amânăm lucruri importante, să răspundem urât sau să repetăm greșeli pe care ne-am promis că nu le vom mai face.

Mai există și lupta biologică: cortexul frontal, responsabil de moralitate, îți spune „nu e bine”, dar sistemul limbic șoptește „vei simți plăcere acum”. Creierul caută satisfacția imediată și evită durerea, chiar dacă asta înseamnă să ignore busola morală. Este o confruntare veche de când lumea, iar câștigătorul nu este mereu cel moral.

Partea bună este că moralitatea nu e un dar fix, ci un mușchi. Se antrenează. Fiecare experiență, fiecare greșeală, fiecare decizie dificilă îți întărește capacitatea de a asculta acea voce interioară. Cei mai integri oameni nu sunt cei care aleg mereu binele instinctiv, ci cei care au învățat să-și pună impulsurile pe „mute” pentru câteva secunde, suficient cât să facă alegerea conștientă.

Așa că, dacă te surprinzi făcând opusul a ceea ce știi că e bine, nu te eticheta imediat ca „imoral”. Ești un om aflat în conflict cu propriile emoții, frici și contexte. Totul face parte din procesul de a te cunoaște și de a deveni cine vrei să fii.

Ceva interesant

Neuroștiința arată că deciziile morale activează aceleași zone din creier ca și deciziile legate de recompense. Cu alte cuvinte, atunci când alegem să facem binele, creierul nostru „se bucură” la fel ca atunci când primim o recompensă materială. De aceea, oamenii care practică altruismul constant raportează niveluri mai ridicate de satisfacție și sănătate mentală.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Conștiința morală nu este doar o voce interioară, ci un exercițiu zilnic. Puterea de a alege binele nu vine din perfecțiune, ci din antrenament, din curajul de a opri impulsul și de a asculta busola interioară.

Violența asupra femeilor în operele școlare - între normalizare și consecințe

Andreea Adelina CAPLEA

În multe opere literare studiate la Bacalaureat, violența și abuzul asupra femeilor apar ca elemente aproape firești, acceptate în contextul social al vremii. Problema nu este doar prezența acestor episoade, ci modul în care sunt interpretate și transmise elevilor.

În romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, scena în care Ion o agresează pe Ana este rareori analizată critic. Accentul cade pe motivațiile eroului și pe circumstanțele care îl fac să pară victimizat, astfel încât actele sale violente ajung să fie implicit „justificate”. Trauma Anei este minimalizată, iar mesajul transmis elevilor poate fi că agresiunea masculină se explică prin pasiune sau gelozie.

În „Moara cu noroc” de Ioan Slavici, uciderea Anei de către Ghiță este prezentată ca un gest „din iubire”, aproape laudabil, justificat prin adulter. Critica tradițională a încurajat mult timp percepția actului ca o pedeapsă morală, ignorând suferința victimei și accentuând drama eroului masculin.

Astfel de abordări literare, perpetuate prin programa școlară, contribuie la normalizarea violenței asupra femeilor. Elevii pot ajunge să interpreteze agresiunea ca parte a unei „tragedii romantice” sau a unui conflict inevitabil, fără să înțeleagă că aceste acțiuni sunt condamnabile și traumatizante.

Realitatea contemporană arată cât de actuală rămâne problema: până în noiembrie 2025 au fost raportate 51 de cazuri de femicid în România. Presa are un rol crucial în modul în care sunt percepute aceste tragedii. Titlurile senzationaliste sau cele care blamează victimele perpetuează stereotipuri periculoase, în timp ce articolele bine documentate, care explică mecanismele violenței și lipsa protecției instituționale, contribuie la conștientizare și prevenție.

Violența asupra femeilor traversează secole: de la justificările subtile din literatură, până la manifestările concrete și tragice din viața reală. Educația critică și abordarea responsabilă a operelor literare în școli pot schimba perspectiva tinerilor, arătând că violența nu poate fi niciodată justificată și că respectul pentru drepturile și siguranța femeilor este esențial într-o societate sănătoasă.

Cronometrul emoțiilor: ce ascunde timpul de răspuns la mesaje

Maria Amalia SPÂNU
Gabriel Florinel ION

Te-ai surprins răspunzând la un mesaj mai repede decât îți bate inima, iar altă dată lăsând conversația să aștepte ore sau chiar zile? La prima vedere pare un detaliu banal al vieții digitale, dar în spatele acestor reflexe se ascunde un univers întreg de semnale emoționale și relaționale. Modul în care alegem să răspundem spune ceva despre cum ne raportăm la ceilalți, cât de confortabil ne simțim cu apropierea și cât de bine ne gestionăm propriile emoții.

Cei care răspund imediat par disponibili și entuziaști. Însă psihologii arată că acest răspuns rapid poate ascunde un atașament anxios, o nevoie de reasigurare și dorința de a reduce incertitudinea. Persoanele anxioase se arată mereu „disponibile” pentru că simt că orice întârziere ar putea genera tensiune. Alteori, răspunsul instant este o formă de reglare emoțională, un mod de a liniști propriile frici.

La polul opus, întârzierea răspunsului nu înseamnă neapărat dezinteres. Mulți oameni au nevoie de spațiu emoțional și de protecție a energiei sociale – ceea ce tinerii numesc „social battery”. Atașamentul evitant se traduce prin păstrarea distanței și controlului, iar amânarea răspunsului devine un mecanism de auto-protecție. Introvertiții sau cei suprasolicitați emoțional preferă să aștepte până când simt că au energia mentală de a răspunde sincer.

Psihologia comunicării digitale adaugă un strat fascinant: timpul de răspuns influențează percepția celui alt despre disponibilitate și implicare. Un mesaj întârziat poate fi interpretat ca lipsă de interes, chiar dacă nu este cazul. În același timp, răspunsul instant poate masca anxietatea sub aparența de atenție. În cele din urmă, mesajele nu trebuie să ne definească. Ele sunt oglinzi ale relațiilor și ale felului în care ne raportăm la ceilalți, dar mai ales la noi înșine.

Ceva interesant

Cercetările recente arată că timpul mediu de răspuns la un mesaj pe WhatsApp este de 90 de secunde, dar percepția subiectivă a celui care așteaptă este mult mai intensă: un minut poate părea o eternitate. În plus, există un fenomen numit „efectul celor trei puncte” – atunci când vezi indicatorul de tastare („...”) și creierul tău anticipează un răspuns, nivelul de anxietate crește dacă mesajul întârzie sau nu mai apare. Practic, tehnologia nu doar că ne conectează, dar ne și modelează emoțiile în timp real.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Cronometrul emoțiilor nu se măsoară în secunde sau zile, ci în felul în care alegem să fim prezenți. Răspunsul rapid sau întârziat nu ne face mai buni sau mai răi, ci ne arată cât de mult avem nevoie de apropiere sau de spațiu. Înțelegerea acestui mecanism ne ajută să fim mai autentici și mai atenți – atât cu ceilalți, cât și cu noi înșine.

Adolescența - furtuna de emoții care te face să simți lumea altfel

APOSTOL Maria

Adolescența nu e doar o etapă de creștere, ci un adevărat rollercoaster emoțional. Totul se simte mai intens, mai viu, mai exploziv. Bucuriile sunt uriașe, tristețile par de neînfrânt, iar fiecare experiență lasă urme adânci. Un compliment primit la momentul potrivit poate transforma o zi obișnuită într-una memorabilă, în timp ce o vorbă aruncată la nervi poate rămâne în minte ani întregi.

Tinerii trăiesc cu sufletul la vedere. Fericirea, dragostea, supărările sau frustrările nu sunt doar emoții trecătoare, ci adevărate furtuni interioare. Dorința de a fi acceptați îi împinge să caute trenduri pe social media, să adopte stiluri vestimentare sau să se implice în activități populare. Totul pentru a simți că aparțin unei lumi care, de multe ori, îi judecă prea repede.

Prietenia devine atunci un refugiu. Nu e doar despre cineva cu care vorbești zilnic, ci despre persoana care îți spune „Hai că poți” atunci când simți că nu mai ai putere. Mesaje vocale, glume, emoji-uri – toate devin limbajul secret al unei legături care poate fi mai puternică decât o relație amoroasă. Prietenii sunt cei care celebrează micile victorii, care te ridică atunci când cazii și care îți arată că nu ești singur în haosul emoțiilor.

Adolescenții nu se tem să simtă „fără filtre”. Râd isteric la glume proaste, plâng la filme romantice, se emoționează la un clip cu un cățel pe TikTok. Ei ne arată că vulnerabilitatea nu e o slăbiciune, ci o formă de curaj. Că a spune „mi-e frică” sau „nu sunt pregătit” e mai sănătos decât a ascunde totul în spatele unei măști.

Știința confirmă intensitatea acestor trăiri: în adolescență, amigdala – centrul emoțiilor din creier – este mult mai activă decât la adulți, în timp ce partea responsabilă de control și rațiune nu e încă complet dezvoltată. De aceea, fiecare emoție se simte ca un cutremur interior. Și tot de aceea, prietenii și experiențele din această perioadă au un impact uriaș asupra felului în care tinerii vor deveni adulți.

Privită din afară, adolescența pare haotică. Privită din interior, e o explozie de culori și emoții. E vârsta la care înveți cine ești, ce îți place, cine îți e prieten și cum să te ridici după ce greșești. E furtuna care te modelează și îți arată că lumea nu e doar despre reguli și responsabilități, ci și despre intensitate, autenticitate și curajul de a simți.

Mesaj pentru cititorii tineri: Mesaj pentru cititorii tineri:

Adolescența e perioada în care emoțiile nu doar cresc, ci îți dau puterea să vezi lumea altfel. E furtuna care te face să descoperi cine ești și să înțelegi că fiecare trăire, oricât de intensă, e un pas spre maturitate.

Coca-Cola vs Pepsi - rivalitatea care a cucerit lumea

Alexandru Gabriel STUPARIU
Gabriel Florinel ION

Două doze, două culori, două povești. Roșul aprins al Coca-Cola și albastrul intens al Pepsi nu sunt doar ambalaje, ci simboluri ale unei competiții care durează de peste un secol. Alegerea dintre ele nu înseamnă doar ce bei, ci și ce fel de energie vrei să porți cu tine.

Coca-Cola s-a născut în Atlanta, în 1886, ca un tonic medicinal. Gustul său a devenit rapid sinonim cu tradiția și nostalgia. Pepsi a apărut câțiva ani mai târziu, în Carolina de Nord, cu un profil mai dulce și mai citric, cucerind generații care voiau ceva mai „fresh”. Diferențele de aromă sunt subtile, dar recunoscute: Coca-Cola are note mai rotunde, Pepsi e mai dulce și mai intens. Din punct de vedere nutrițional, ambele au aproximativ 140 de calorii la o doză de 355 ml, dar Pepsi conține puțin mai mult zahăr și cafeină, în timp ce Coca-Cola are mai mult sodiu.

Rivalitatea nu s-a purtat doar pe gust, ci și pe terenul marketingului. Coca-Cola a reinventat imaginea lui Moș Crăciun și a construit campanii care respiră familie și tradiție. Pepsi a mizat pe tinerețe și rebeliune, aducând în prim-plan vedete precum Michael Jackson sau Beyoncé. „Pepsi Challenge” din anii '70 a rămas celebru: consumatorii erau invitați să guste orb cele două băuturi, iar mulți au ales Pepsi. Totuși, Coca-Cola a rămas lider global, datorită loialității și imaginii puternice.

Rivalitatea a depășit rafturile magazinelor și a intrat în cultura pop. Coca-Cola a fost prima băutură consumată în spațiu, în 1985. Pepsi a fost prima băutură carbogazoasă vândută în Uniunea Sovietică și, pentru o scurtă perioadă, a deținut chiar o flotă de nave sovietice, devenind a șasea putere navală din lume. Două branduri, două povești care au scris istorie.

Astăzi, alegerea dintre Coca-Cola și Pepsi rămâne un gest personal. Unii caută gustul copilăriei, alții vor energia modernă. Ambele au devenit mai mult decât băuturi: sunt identități, stiluri de viață și simboluri ale unei rivalități care ține vie atenția lumii.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Când ridici o doză de Coca-Cola sau Pepsi, nu alegi doar o băutură. Alegi o poveste, un mod de a simți lumea, un fragment dintr-un război al gusturilor care continuă să fascineze generații întregi.

Amintirile copilăriei - comoara invizibilă care ne modelează viața

Denisa Anastasia SLOATĂ
Gabriel Florinel ION

Dincolo de fotografii sau obiecte vechi, amintirile copilăriei ne construiesc identitatea. Ele nu sunt simple fragmente de trecut, ci fundația pe care ne ridicăm viața, repere invizibile care ne ghidează emoțiile, alegerile și relațiile. În fiecare detaliu al copilăriei se ascunde o lecție sau o emoție care ne însoțește ani la rând.

Încă de mici, ne jucăm, visăm și construim lumi inventate. Câștigăm curaj în explorarea necunoscutului, în descoperirea jocurilor, în primele prietenii sincere. Psihologia arată că nu toate amintirile se păstrează: fenomenul numit „amnezie infantilă” explică de ce majoritatea oamenilor nu își amintesc primii ani de viață. Creierul copiilor este într-o continuă dezvoltare, iar hipocampusul – zona responsabilă de memorare – nu este complet matur, ceea ce face dificilă consolidarea experiențelor foarte timpurii. Totuși, momentele marcante, care stârnesc emoții puternice sau care au legătură cu conexiuni sociale autentice, rămân adânc ancorate în memorie.

Amintirile care supraviețuiesc timpului nu sunt întâmplătoare. Cele care dăinuie sunt adesea evenimente emoționale sau semnificative: o joacă sub ploaie, un sărut pe frunte de la bunici, primele succese sau eșecuri care ne-au învățat lecții. Aceste experiențe refac conexiuni între cine am fost și cine suntem azi. Ele devin hărți invizibile, ghiduri pentru alegerile viitoare și repere emoționale care ne definesc personalitatea.

Obiectele pot deveni depozitare pentru aceste amintiri. Lingurile de lemn cu care bunica frământa aluatul pentru pâine sau cutia în care erau păstrate rețetele vechi nu sunt simple obiecte materiale. Ele devin punți către trecut, stimulând memoria și emoțiile asociate cu momentele trăite. Studiile arată că obiectele memorabile pot trezi conexiuni emoționale puternice, mai ales atunci când sunt însoțite de povești și tradiții de familie. Fiecare zgomot, miros sau textură familială poate activa amintiri care păreau pierdute, transformându-le în experiențe vii.

Nostalgia nu este doar un sentiment romantic. Ea are un efect psihologic real, reconfortant: ne oferă sentimentul de continuitate și ne întărește identitatea. Gândirea retrospectivă asupra copilăriei activează zone ale creierului legate de recompensă și fericire, contribuind la starea de bine și la o imagine de sine mai consolidată. În momentele de stres sau de incertitudine, amintirile plăcute din copilărie pot deveni refugiul nostru emoțional, o oază de liniște în mijlocul agitației cotidiene.

Amintirile nu sunt doar personale, ele pot fi intergeneraționale. Discuțiile cu părinții sau bunicii readuc la viață detalii uitate și redeschid perspective asupra experiențelor lor, pe care noi le trăim acum într-un alt context. Locurile copilăriei – casa veche, parcul din cartier sau grădina bunicilor – devin spații de memorie care ne ajută să ne regăsim rădăcinile și să înțelegem cine suntem.

Nu toate amintirile rămân clare. Rutina zilnică, repetarea evenimentelor obișnuite și neuroplasticitatea ridicată din copilărie fac ca multe momente să nu se fixeze în memorie. De aceea, pentru a păstra ceea ce contează, uneori este nevoie de efort. Fotografii, jucării, carnetele cu desene sau obiectele păstrate cu grijă devin instrumente prin care reconectăm prezentul cu trecutul și ne asigurăm că experiențele valoroase nu se pierd.

Amintirile nu sunt doar relicve ale trecutului, ele sunt resurse prețioase. Ele ne ajută să înțelegem cine suntem, să gestionăm emoțiile și stresul, să ne simțim conectați la ceilalți și să avem un reper constant în viața noastră. Într-o lume care aleargă mereu înainte, amintirile copilăriei devin ancore care ne amintesc să prețuim momentele simple și autentice. Ele ne arată că esența experiențelor noastre trăiește mult timp după ce timpul trece și că ceea ce pare banal poate fi, de fapt, fundamentul vieții noastre.

Copilăria cu dor: poveștile nevăzute ale celor rămași acasă

Maria Cătălina TUDORACHE
Gabriel Florinel ION

Există în România o poveste care nu se spune la televizor și nu se scrie în manuale, dar care se regăsește în mii de case și suflete. Este povestea copiilor care au învățat prea devreme ce înseamnă absența. Părinții lor au plecat „la muncă” în străinătate, cu promisiunea unui viitor mai bun, dar au lăsat în urmă camere goale și inimile pline de dor.

Pentru unii, despărțirea a fost bruscă, într-o dimineață în care mama și-a luat o geantă prea mare și a spus „mă întorc repede”. Pentru alții, plecarea a fost anunțată cu luni de promisiuni și nopți pline de șoapte. Dar niciun copil nu poate înțelege expresia „e mai bine pentru tine” atunci când rămâne singur în pragul ușii.

Copilăria multora s-a mutat pe ecran. Apelurile video au devenit ritualuri, dar nicio cameră nu poate înlocui mirosul mâncării gătită de mama sau îmbrățișarea care alină coșmarurile. În case renovate din banii trimiși din străinătate, cu garduri noi și mobilă „ca-n Italia”, pereții ascund lacrimi. Este ironia dureroasă a unor vieți care au mai multe lucruri, dar mai puțin din ce contează cu adevărat.

În multe familii, bunicii au devenit părinți. Cu mâini tremurate și pași mici, au încercat să umple golul lăsat de cei plecați. Au oferit dragoste, dar nu au putut înlocui prezența. Pentru că un copil recunoaște afecțiunea, dar simte absența.

Acești copii au fost nevoiți să fie puternici. Au făcut felicitări prin telefon, au îmbrățișat perne în loc de părinți, au zâmbit în apeluri ca să nu plângă mama. Sub zâmbete, însă, s-a ascuns adevărul: nu ar fi trebuit să fie nevoie de atâta putere la vârste atât de mici. Și totuși, au crescut. Au devenit adolescenți, apoi adulți. Unii au plecat și ei în străinătate, repetând ciclul. Alții au rămas, hotărâți să fie alături de copiii lor așa cum și-ar fi dorit să fie cineva alături de ei.

Această poveste nu este doar despre sacrificiu, ci despre rănilor nevăzute ale unei generații. Este despre dorul care nu se spune, despre lacrimile care nu apar în poze și despre puterea de a merge mai departe chiar și atunci când lipsește ceea ce contează cel mai mult.

Poate, cândva, vom înțelege cu adevărat ce înseamnă această ruptură. Și atunci, generațiile viitoare vor crește altfel: mai împreună, mai aproape, mai acasă.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Adevărata bogăție nu se măsoară în garduri noi sau în camere renovate, ci în prezența celor dragi. Copiii care au crescut cu părinții plecați poartă răni invizibile, dar și puterea de a schimba viitorul. Ei ne arată că dorul nu poate fi acoperit de lucruri, ci doar de oameni.

Când o jucărie înseamnă un univers întreg

Denisa Ștefania MORARU
Gabriel Florinel ION

Copilăria în România comunistă a fost o lume aparte, construită mai mult din imaginație decât din obiecte. Într-o epocă a lipsurilor, jucăriile erau puține, simple și, tocmai de aceea, prețuite enorm. Fiecare păpușă, fiecare mașinuță sau trenuleț devenea un univers în sine, purtător de povești și emoții.

Printre cele mai iubite jucării se aflau păpușile produse de fabrica Arădeanca, adevărate simboluri ale copilăriei comuniste. Fondată în 1949 la Arad, fabrica a fost prima mare unitate de producție de jucării din România. Păpușile sale erau realizate din materiale rezistente, cu fețe expresive și păr împletit în cozi sau codițe, iar unele modele puteau chiar să clipească. Cea mai cunoscută a fost păpușa „Nadia”, inspirată de gimnasta Nadia Comăneci, devenită un reper al mândriei naționale.

Una dintre aceste păpuși poate fi admirată și astăzi la Teatrul „Maria Filotti” din Brăila, unde este expusă ca obiect de patrimoniu și mărturie a copilăriei anilor ’70–’80. Pentru mulți brăileni, ea nu este doar o jucărie, ci o fereastră spre amintirile unei lumi în care teatrul, joaca și copilăria se împleteau într-un univers plin de farmec.

Alături de păpuși, copiii visau la mașinuțe metalice, trenulețe electrice, pistoale cu capse sau troinete simple. Deși nu erau întotdeauna de cea mai bună calitate, pentru cei mici semănau cu adevărate comori. Băieții își doreau mașinuțe teleghidate cu fir, considerate un lux, iar fetele își coseau singure haine pentru păpușile Arădeanca, cu ajutorul mamelor sau bunicilor.

Inventivitatea era nelimitată: din sârmă, lemn, dopuri sau hârtie se nășteau mașinuțe, săbii, păpuși sau chiar jocuri de strategie. Bucuria de a crea cu propriile mâini era adesea mai mare decât aceea de a primi o jucărie din magazin.

Străzile și curțile blocurilor răsunau de râsete la „Țară, țară, vrem ostași!”, „Elasticul”, „Rațele și vânătorii” sau „De-a v-ați ascunselea”. Televizorul oferea puține desene animate, iar joaca devenea centrul vieții de zi cu zi.

Puțini știu că fabrica Arădeanca producea zilnic mii de păpuși și jucării, exportând o parte dintre ele în țări din blocul comunist. Sloganul fabricii era sugestiv: „Un izvor de bucurie pentru cei mici, un prilej de meditație pentru cei mari”. În plus, păpușile erau folosite uneori și ca materiale educative în grădinițe, pentru a-i învăța pe copii despre îngrijire și responsabilitate.

Privind înapoi, jucăriile comuniste par modeste, dar ele au format generații întregi de copii ingenioși, care își construiau singuri propria lume. Păpușa Arădeanca, expusă astăzi la Teatrul „Maria Filotti”, rămâne dovada vie a unei copilării în care o singură jucărie putea însemna un univers întreg.

Mesaj pentru cititorii tineri:

Copilăria comunistă ne arată că adevărata magie nu stă în abundență, ci în imaginație. O jucărie simplă putea deveni un univers, iar păpușa Arădeanca rămâne simbolul unei generații care a crescut cu bucuria lucrurilor mici, dar pline de suflet

Ultimele ecouri ale tradițiilor din Brăila

Bianca Maria GEORGESCU

România este o țară cu un patrimoniu cultural bogat, format din tradiții și obiceiuri care s-au transmis din generație în generație. Acestea reflectă identitatea națională și modul în care oamenii se raportau la viață, natură și comunitate. Din păcate, în ultimele decenii, multe dintre aceste tradiții au început să dispară, fie din cauza urbanizării rapide, fie din lipsa de interes a noilor generații.

- Urbanizarea și globalizarea: Stilul de viață modern a dus la o uniformizare a culturilor, multe obiceiuri tradiționale fiind înlocuite de influențe externe.

- Lipsa transmiterii intergeneraționale: Multe familii nu mai păstrează obiceiurile vechi, iar tinerii sunt tot mai puțin interesați de ele.

- Tehnologia și schimbările economice: Oamenii preferă să petreacă timpul în mediul digital, iar meseriile tradiționale nu mai sunt la fel de profitabile.

- Schimbarea valorilor sociale: Oamenii moderni pun mai mult accent pe individualism și mai puțin pe comunitate, ceea ce duce la dispariția obiceiurilor legate de viața de grup.

Obiceiuri și tradiții românești pe cale de dispariție

Județul Brăila are o istorie bogată, influențată de poziția sa la Dunăre, de viața rurală din Câmpia Bărăganului și de conviețuirea cu numeroase comunități etnice, precum lipovenii, grecii, bulgarii sau turcii. De-a lungul secolelor, aceste comunități au creat obiceiuri, tradiții și meșteșuguri care au dat identitate zonei. Totuși, multe dintre aceste tradiții sunt astăzi pe cale de dispariție, deoarece societatea s-a schimbat rapid în ultimele decenii.

- Colindatul cu "Buhaiul" Un obicei de Anul Nou în satele brăilene (ex. Măxineni, Viziru), practicat mai ales de copii: se folosea un instrument vechi numit buhai (un fel de tobă cu șnur), pentru a produce un sunet grav, menit să aducă noroc. Astăzi, foarte puțini meșteri mai știu să facă buhaiul tradițional.

- "Capra" și "Ursul" în forma veche Aceste obiceiuri de iarnă existau în satele din nordul și vestul Brăilei, dar: forma veche, cu costume realizate din piei naturale și clopoței mari, abia se mai practică, apar tot mai mult

versiuni comerciale, moderne.

- Pescuitul tradițional pe Dunăre și Bălțile Brăilei Pe insulele și grindurile brăilene, pescarii foloseau: vintire, prostovoale, setci țesute manual, metode vechi de conservare a peștilor (sărare, afumare la rece). Puțini mai cunosc și mai practică aceste tehnici.

- Gastronomia pescărească autentică Multe rețete tradiționale sunt pe cale de dispariție, de exemplu: storciul lipovenesc făcut pe malul apei, borșul pescăresc cu zeamă de varză, plachia de pește în stilul vechi, peștele la proțap pe grind. Tot mai multe gospodării au renunțat la prepararea lor tradițională.

- Jocurile și horele vechi din Câmpia Brăilei Brăila nu este o zonă cu folclor coregrafic exuberant ca Maramureșul, dar avea: Hora miresei în formă arhaică, Hora brăileană, jocuri țărănești lente, acompaniate de fluier sau vioară. Astăzi, aproape că nu mai apar decât în festivaluri folclorice.

- Obiceiurile agricole vechi În satele din câmpie, așa cum este și Brăila, erau odată ritualuri de sezon: claca la seceriș, uratul gospodăriei cu ocazia începutului muncilor câmpului, "scosul plugului" de primăvară. Majoritatea s-au pierdut odată cu mecanizarea agriculturii.

- Arhitectura tradițională din chirpici și paie Casele vechi brăilene, cu prispă joasă, acoperiș de stuf sau olane, decorațiuni simple la stâlpi și tâmplărie, sunt tot mai rar conservate. Au rămas doar câteva exemple în sate precum Spiru Haret, Siliștaru, Gropeni.

- Tradiții ale comunității lipovenești Lipovenii sunt parte importantă din identitatea Brăilei, dar multe ritualuri se pierd: cântările bisericesti vechi, portul tradițional la sărbători, tehnici culinare și de pescuit specifice. Din cauza scăderii numărului de familii tinere, tradiția se transmite tot mai puțin.

Până în anii '60-'70, munca se făcea mai ales manual, ritualurile țărănești precum claca, scosul plugului, binecuvântarea holdelor sau secerișul manual au dispărut fiindcă nu mai aveau un rol practic. Mulți tineri din satele brăilene s-au mutat în oraș pentru locuri de muncă în industrie; în concluzie, satul a rămas îmbătrânit și nu mai există continuitate între generații pentru transmiterea tradițiilor precum colindele vechi, meșteșugurile sau dansurile locale.

Brăila era celebră pentru pescari și oamenii din bălți. După 1960-1970 multe zone ale Bălții Brăilei au fost desecate, transhumanța pescărească a fost restrânsă, pescuitul "la liber" a devenit controlat și apoi restricționat, iar tradițiile s-au pierdut odată cu dispariția acestui mod de viață. În epoca comunistă, autoritățile au promovat: folclor stilizat, adaptat pentru scenă, dansuri și costume uniforme pentru festivaluri, eliminarea tradițiilor "arhaice" considerate superstițioase, iar tradițiile autentice din Brăila (Capra, Buhaiul, horele lente de câmpie) au fost înlocuite cu forme standardizate, pierzându-se elementele locale.

Meșteșugurile tradiționale din Câmpia Brăilei (dogăritul, torsul lânii, țesutul de covoare, uneltele din lemn) au început să dispară din două motive: apariția produselor industriale ieftine și lipsa interesului tinerilor; prin urmare, meșterii bătrâni nu au cui transmite meseria, iar uneltele sau instrumentele rituale (ex. buhaiul tradițional) nu mai sunt create în mod natural în comunități.

Televiziunea, internetul și rețelele sociale au schimbat modul de socializare; așadar șezătorile au dispărut deoarece oamenii nu mai lucrează manual și nu se mai adună seara în grup, colindele rituale sunt înlocuite cu colinde moderne scurte, tinerii preferă muzica și obiceiurile urbane. Tradiții culturale colective sunt înlocuite cu forme moderne de divertisment.

Brăila a fost un oraș-port prosper. După 1990 șantierele navale, portul și industria s-au redus drastic, cartiere și sate au rămas fără locuri de muncă. Migrația masivă a rupt structura comunitară, afectând transmiterea tradițiilor, inclusiv a celor multietnice (greci, lipoveni, bulgari). Brăila avea tradiții bogate datorită lipovenilor, grecilor, turcilor, bulgarilor, evreilor, iar emigrarea și asimilarea culturală au redus influențele lor. Tradițiile culinare, cântările religioase, portul și ritualurile specifice acestor comunități se păstrează doar fragmentar.

În concluzie, tradițiile locale din Brăila dispar deoarece lumea din jur s-a schimbat foarte rapid, iar modul de viață tradițional nu mai este practicat ca odinioară. Totuși, aceste obiceiuri rămân importante pentru istoria și cultura regiunii, motiv pentru care este esențial ca ele să fie documentate, promovate și păstrate prin festivaluri, muzee, școli și comunități locale.